

та отеческа воля. Войската ви споменува и високо уважава, още не сж ви заборавили добринитѣ, особено покръщеніето.

Епископъ-Костантинъ.

Да, сичкитѣ войници споменуватъ вашето царуваніе. Много са възрадовахж, като са научихж за вашето идване.

Михаилъ-Борисъ.

Желахъ да видж още веднѣжъ храбрата си войска, която ми е спечелила толкова побѣди по бойнитѣ полета, която азъ обичамъ отъ сърдце и душа и на която дължж да изкажж признателността си; затова нека отидемъ малко при неж и отъ тамъ да си отидж въ святото жилище. (излизатъ сички, освѣнъ Божилю).

Божилю.

Ето ми сега печалба отъ идолопоклонството!
Отъ пръвъ царски съвѣтникъ, послѣденъ въ двора, а може би и вѣнъ отъ него! Царьтъ въ затворъ!
Прѣдъ малко заповѣдваше, сѣдеше на богатъ престолъ, а сега въ гола тъмница! Не е ли това чудо? Ето колко е неизвѣстна чловѣчската съдба! Иди кажи на единъ царь, че ще бѣде испъденъ отъ престола и хвърленъ въ тъмница, той незабавно ще заповѣда да тж погубжтъ! А тѣй невидимо, безъ веѣка вѣроятность, той бива сваленъ и обезсиленъ отъ веѣка власть!

ЯВЛЕНИЕ III.

Сщія, Здравчо.

Божилю.

Какъ е Здравчо, какво искашъ?